

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ที่หนึ่งในโลกก็คือใจ

วันที่ ๑๐ นี้ก็จะไปนาแก แล้วก็เข้าบ้านแก่ง เหล่านี้เราเคยไปอยู่แล้วบ้านแก่ง ทางขึ้นถ้าพระเวส เราเคยไปอยู่แถวนั้น วันที่ ๘ วันนี้ วันที่ ๑๐ ก็ไปนาแกดูว่าค้างคืนหนึ่ง โอ้ บ้านนี้ศรัทธาเก่งนะ เขาเรียกบ้านแก่ง ศรัทธาเก่งมาก คอยรับกรรมฐานขึ้นลง ถ้าพระเวส จากนั้นไปถึงถ้าพระเวสทาง ๔ กิโลเมตร เวลาพระไปพักอยู่ที่ถ้าพระเวส เขาไปส่งอาหารกลางทาง มีร้านอยู่ตรงนั้น มาจากถ้าพระเวสถึงกลางทาง ทางนี้ไปถวายอาหารที่นั่น พอพระรับเสร็จแล้วก็ขึ้นถ้า ทางนี้ก็ลง บ้านแก่งเป็นบ้านรับรองพระ มาจากไหนๆ พวกนี้รับรอง

แถวนี้เราไปเที่ยวมากทีเดียว ถ้าพระเวสนี้ก็ห่างไกล มาถึงบ้านแก่งนี้ตั้ง ๔ กิโลเมตร มารับบาตรที่ครึ่งทาง ไปลำบากเพราะไม่ใช่ถนนเรียบๆ บุกป่าเข้าไป เราเคยไปหมดแล้วเหล่านี้ พักบ่อยด้วยแถวนี้ มันเป็นป่าเป็นเขา บ้านแก่งเราก็เคยไปพักอยู่แล้ว บ้านแก่งที่เขาจะนิมนต์ไป เขาคงไม่ทราบเราแหละ เพราะคนรุ่นนี้น่าจะตายหมดแล้ว รุ่นหลังๆ มานี้คงไม่ทราบเราละ มัน ๕๐-๖๐ ปีแล้วมั้งไม่ได้ไปแถวนี้ ตั้งแต่หลวงปู่มั่นมรณภาพแล้วก็มิไปบ้างเล็กน้อย จากนั้นหายเลยเรา ไม่ได้ไป

ทุกวันนี้เราก็เห็นตั้งแต่พื้นที่ที่เขาปลูกสิ่งก่อสร้างต่างๆ พวกเผือกพวกมันพวกอะไรเต็มไปหมด แต่ก่อนเป็นดงนะ จากบ้านแก่งเข้าถ้าพระเวสเป็นดงเป็นป่าทั้งนั้น เดี่ยวนี้จะเป็นป่าพวกเผือกพวกมันพวกอะไรแทนหมดนั่นแหละ คิดดูอย่างดงศรีชมภู เขาว่าดงศรีชมภูๆ แต่ก่อน ถ้าใครไม่เคยเห็นดงศรีชมภูแต่ก่อน ไปทุกวันนี้มันเป็นไร่เป็นสวนศรีชมภูไปหมด เข้าใจไหม พวกไร่พวกสวนเรียกว่าสุดสายตาเลย ที่เป็นดงขนาดไหนนั่นละเป็นสวนเป็นไร่ไปขนาดนั้น

คือแต่ก่อนเราไปแล้วนี้ ตั้งแต่เราเที่ยวกรรมฐาน ไปทั้งวันก็ไม่เจอหมู่บ้านแหละ ไม่ใช่เล่นนะ ไปทั้งวันไม่เจอหมู่บ้าน มีแต่ดงแต่ป่าทั้งนั้น เพราะไม่มีบ้านแต่ก่อน เราเคยไปแล้ว ทุกวันนี้มันเป็นไร่เป็นสวนเขาหมด แต่ก่อนเราไปเป็นดงรกชัฏ เราเคยเที่ยวไปตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๘๗-๘๘ ไร่ เราเที่ยวอยู่แถวนี้ สองปีเข้าอยู่ทางแถวนี้ ทะลุออกทางบ้านแพง มีแต่ดง เดี่ยวนี้คำว่าดงไม่มี เป็นไร่เป็นสวนหมดเลย ร้อยเปอร์เซ็นต์ทับกันเลย ร้อยเปอร์เซ็นต์ดงแต่ก่อน ร้อยเปอร์เซ็นต์ไร่สวนทุกวันนี้ทับหมดเลยไม่มีเหลือ

ไร่ สำคัญนะมนุษย์ ไปอยู่ที่ไหนแหละเลยๆ คือแต่ก่อนไร่ป่าๆ ไร่มาลาเรียกมันไม่มียา คนก็ไม่มาก คนหลังไหลเข้าไปที่ว่าดงนี้นะ เป็นไร่ป่าไร่มาลาเรีย พวกตายก็ตาย พวกไม่ตายก็เผ่นกลับบ้าน คือมันสู้ไร่ไม่ไหว ที่นี้ทุกวันนี้ยากก็ทันๆ ทุกอย่างเลย

มาลาเรียหายไปเลย คนแน่นดงนั้นนะ เป็นไร่เป็นสวนหมด ก็คือเราเคยเห็นแล้ว ตั้งแต่เป็นป่าดงรกชัฏ กับทุกวันนี้เป็นยังไง คือทุกวันนี้เป็นไร่เป็นสวนทั้งหมดเลย แต่ก่อนเป็นป่าเป็นดงทั้งนั้น ไปเป็นวันก็ไม่เจอบ้านคน คือไม่มีคน เนื่องจากคนมีน้อยด้วย แล้วไขป่าไขมาลาเรียชุกชุมผสมด้วย เวลานั้นไม่มีละ เรื่องไขมาลาเรียหมดเลย ไม่มี ที่ว่าป่าทั้งหมดนั้น ทุกวันนี้ไปดูจะไม่เชื่อว่าเป็นดงแต่ก่อน ก็เป็นแต่ไร่แต่สวนทั้งหมดแล้ว ทุกวันนี้ แต่ก่อนเป็นดงทั้งหมดเลย

เราได้เห็นทั้งสองอย่างมันก็ชัดเจน ตอนเป็นดง โถ ไปทั้งวันไม่เจอคน พวกสัตว์พวกเสือพวกเนื้อก็มีทุกประเภทอยู่นั้น เดียวนี้หมด ไม่มีเหลือ มนุษย์ไปที่ไหน หุสั่น ๆ นี้คือยักษ์ แล้วเสกตัวเองขึ้นว่ามนุษย์มีศักดิ์ศรีสูงกว่าเพื่อน แต่พวกสัตว์เขาสาปแข่งเอาเสียจนแหลก คือยักษ์หุสั่นเขาว่า มนุษย์เรานี้คือยักษ์หุสั่น กินไม่เลือก วันที่ ๑๐ ไปนาแก ไปบ้านแก้ง ดูว่าค้างคืนหนึ่ง บ้านแก้งไม่ได้ไปนาน คงไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปีละมังเราแถวนั้นคือทำเลเที่ยวแต่ก่อน เพราะมันเป็นเขาอยู่ที่นี่ บ้านคนอยู่ตามนี้อยู่ในเขาในป่า

วันนี้เป็นวันราชการ วันที่ ๘ ที่ ๙ เราไปตามโรงพยาบาล เมื่อวานไปโรงพยาบาลชัยภูมิ หนองบัวระเหว โกลนะ สามชั่วโมงพอดี จากนั้นไปไปถึงโรงพยาบาลพอดีสามชั่วโมง โกลอยู่นะ มันเลยชัยภูมิไปอีก นั่นละความเมตตาเอาชี สงสารชอกแซกซิกแซกไปได้หมดเลย ไม่ได้คำนึงถึงว่าหมดว้ายังอะไร เป็นอย่างนั้นตลอดในหัวใจ ที่นี้เทียบกับคนตระหนี่ถี่เหนียว เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ แก่ริดแก่ไถ แหม เข้ากันไม่ได้เลยนะ เราพูดจริงๆ มันเข้ากันไม่ได้ คนตระหนี่ถี่เหนียว คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เห็นแก่เอา จากนั้นก็เห็นแก่กอบแก่โกย แก่ริดแก่ไถ ยิ่งไปใหญ่เลย ดูไม่ได้นะ

มนุษย์คือยักษ์คือผีในร่างแห่งมนุษย์นั้นแหละ ถ้ามนุษย์จริงๆ ก็มีศีลมีธรรม เจือปนกันไป มนุษย์เทวดาเขาไปอีก สูงขึ้นอีกทางศีลธรรม สูงขึ้นที่ใจ มันเป็นอยู่ที่ใจนะ ใจอันนี้ละสำคัญ ใจเป็นเครื่องดึงดูด ใจเป็นเครื่องผลัก ดึงดูด ถ้าทำความดีความดีดึงดูดเข้ามา ทำความชั่วความชั่วผลักความดีออกไป มีแต่ความชั่วเต็มหัวใจ เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องใจไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ที่หนึ่งในโลกก็คือใจของสัตว์แต่ละดวงๆ เป็นใหญ่มากทีเดียว ทุกข์ก็ทุกข์มาก สุขมากนี้ไม่ค่อยมี ยกให้พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ อันนี้เต็มสมบูรณ์

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ตั้งแต่วันกิเลสตัวเสียดัจฉัยไร ตัวเป็นพิษเป็นภัย ขาดสะบั้นจากหัวใจทุกข์ไม่มีเลยในหัวใจของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ ไม่มีเลย หมดโดยสิ้นเชิง มีแต่บรมสุขเต็มหัวใจ ถ้าว่าทุกข์ก็มีแต่ทุกข์เกี่ยวข้องกับเรื่องธาตุเรื่องขันธไปธรรมดา ใจท่านไม่หวั่นแล้ว หมด เรียกว่าเป็นอฐานะ ใจเป็นฝั่งแห่งวิมุตติ ที่หลุดพ้นแล้วเป็นฝั่งหนึ่งต่างหาก นี่เป็นฝั่งวิภูวน นุ่นฝั่งหนึ่ง พวกนี้พวกวิภูวนพวกยุงพวก

ยากพวกฟืนพวกไฟเผาอยู่ในฝั่งนั้นะ ฝั่งนั้นฝั่งบรมสุข หัวใจพระอรหันต์ไม่มีทุกข์
หมด จะเป็นทุกข์ขนาดไหนก็เป็นแต่เพียงเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ ธรรมชาตินั้นเป็นอนฐานะ
โดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือ ที่จะไปแทรกได้ไม่มี เป็นอนฐานะ เรียกว่าคนละฝั่งแล้ว

นั่นละจิตพระพุทธรเจ้าจิตพระอรหันต์ท่านเป็นอันเดียวกัน ถ้าลงจิตสิ้นกิเลสผาง
เท่านั้นไปนั่งอยู่ในท่ามกลางพระพุทธรเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายทันทีเลย.เป็นอัน
เดียวกันแล้ว เหมือนฝนตกลงมาจากบนฟ้าลงมาใส่พื้นน้ำตกลงปับๆ ลงน้ำมหาสมุทร
ทะเลก็เป็นน้ำมหาสมุทรทะเลทันทีๆ ไม่เรียกว่าฝนเม็ดนี้ตกลงมาจากที่นั่นที่นี่ เข้าเป็นน้ำ
มหาสมุทรทะเลหลวงไปด้วยกันทันที อันนี้จิตพอเข้าถึงวิมุตติปีบนี้ก็เป็นมหาวิมุตติมหา
นิพพานทันทีเลย

จำให้ตึนะ เราพูดเราไม่ได้มาพูดงูๆ ปลาๆ นะ ไม่ได้ลูปคลำมาพูด ปฏิบัติแทบ
ตาย เหตุจะได้ธรรมประเภทนี้มาพูดนะ เราถอดออกจากหัวใจมาพูด เราไม่ได้พูด
เล่นๆ เราทำเราก็ไม่ทำเล่น ถึงเวลาจะเป็นจะตายเอาตาย นั้นชัดกันๆ ที่หนักที่สุดเป็น
เวลา ๙ ปีเต็มแหละเรา ตั้งแต่พรรษา ๗ พอออกจากภาคปริยัติการศึกษาเสร็จพรรษา
๗ เข้า พรรษา ๑๖ พูดให้มันชัดเจน ลงเวทีวันที่เคยพูดให้ฟัง วันที่ ๑๕ พฤษภาคม
๒๔๙๓ นั้นเป็นวันระหว่างสมมุติกับวิมุตติขาดสะบั้นจากกัน จากนั้นมาแล้วก็เป็นบรม
สุขล้วนๆ นิพพานเที่ยงหรือไม่เที่ยงไม่ต้องถามถึงไหน ดูหัวใจก็รู้ พระพุทธรเจ้า พระ
อรหันต์ท่านไม่ถามกัน อันเดียวกันแล้วรู้หมดเลย

อำนาจแห่งการปฏิบัติตะเกียกตะกาย ความทุกข์ความลำบากลำบากจนกระทั่งนั่ง
น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาสูงก็เลยไม่ได้ ก็เคยมาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จึงได้เอามาเทียบ
เราคิดตั้งแต่ว่าโกรธแค้นให้ผู้ใดๆ โลกทั้งหลายเป็นอย่างนั้น ความโกรธความแค้นมัน
เป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองก่อนจะไปเผาไหม้คนอื่น มันเป็นอยู่ในหัวใจ ทุกข์ที่สุดอยู่
ในหัวใจ แต่เวลาตัวเสนียดจัญไรคือกิเลสที่เป็นไฟเผาหัวใจขาดสะบั้นลงไปแล้ว ก็เป็น
อมตธรรมขึ้นมาทันที ทุกข์ไม่มีเลย หมดโดยสิ้นเชิง

เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ก็ครองกันไปอย่างนั้นละ กิริยาอาการอะไรก็ใช้เหมือนสมมุติ
เขาใช้กัน สมมุติเขายอมรับกันอย่างไรสังคมยอมรับอย่างไรกิริยาของท่านก็ใช้อย่างนั้น
ประเภทของท่านใช้ไป แต่ธรรมชาติอันนั้นมันเข้ากันไม่ได้ ธรรมชาติวิมุตติหลุดพ้นเข้า
กันไม่ได้ เป็นอนฐานะตลอดไปเลย ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยง ก็คือใจดวงนั้นเที่ยงแล้ว
กฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา อยู่ในสมมุติ พอพ้นสมมุติไปแล้วกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา
ไม่มี หมด ท่านว่านิพพานเที่ยง เที่ยงที่หัวใจ

เราก็เทศน์สุดขีดแล้ว เราไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะได้เทศน์สอนโลกมากขนาดนี้
ตั้งแต่ ๒๔๙๓ มาจนปานนี้ ตอนนั้นเทศน์สอนพระในภูเขานะ ในป่า ๒๔๙๓ ระยะนั้น

อยู่ในป่า มีแต่พระเจ้าไปถึง อยู่ในป่าในเขาๆ พระที่มุงมันต่อแดนนิพพานเข้าถึงๆ เข้าไปลึกขนาดไหนตามเข้าไปทัน ว่าอะไรเจณะ ขอให้ได้อยู่ด้วยพอ จมูกมันเก่งกว่าหมา ขึ้นขนาดนั้นนะ หมามันตามดมมันดมนี้ๆ มันกลับเมื่อไม่เห็น นี่ตามจนถึงตัว จมูกนี้เก่งกว่าหมา เจะไม่สนใจ ขอให้ได้อยู่เท่านั้นพอ เป็นอย่างนั้นละ

จากนั้นก็ค่อยเคลื่อนออกมาๆ จนกระทั่งมาเอาโยมแม่บวช ที่นี้ก็พระรุ้งพระรัง อย่างทุกวันนี้พระรุ้งพระรังมากที่สุดทีเดียว หนัก หนักนะถ้าพูดแบบโลกๆ แล้วเราหนัก หนักมาก แต่อันหนึ่งมันไม่หนัก ธรรมชาติมันเป็นวิมุติ ธรรมชาติเหล่านี้เป็นสมมุติมันก็ยุ่งเข้ามาเกี่ยวข้องกับขั้นที่เป็นสมมุติด้วยกัน เข้าถึงแค่นี้แหละ ไม่ได้เข้าถึงภายในจิต พอลมหายใจขาดปั๊บสลัดปั๊บหมดเลย ทุกข์ทั้งปวงไม่มี เป็นธรรมชาติ ท่านเรียกว่าธรรมชาติ จิตดวงนั้นเป็นธรรมชาติ เป็นวิมุติ เป็นนิพพาน เป็นธรรมชาติล้วนๆ แล้วจิตพระอรหันต์

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าสอนให้ถึงความพ้นทุกข์โดยสิ้นเชิง ในโลกนี้มีศาสนาเดียว พูดให้ชัดเจน ศาสนาเหล่านั้นเราไม่ดูถูกเหยียดหยาม พูดตามหลักความจริง เป็นศาสนาของกิเลส เป็นคลังกิเลส ใครเป็นเจ้าของศาสนาก็คือคลังกิเลสออกสอนโลก ต้องเอากิเลสออกนำหน้าเสมอ กิเลสนำหน้ามันจะไปไหน มันก็ไปทางผิดทางพลาดทาง ล่มทางจม จะให้ไปทางดีไม่มี ถ้าเรื่องศาสนาเฉพาะพุทธศาสนาปฏิบัติตามหลักธรรมนี้แล้วมีแต่ดีขึ้นๆ ตลอดเลย ไม่มีคำว่าตกลง

จึงว่าในโลกนี้มีศาสนาเดียวคือพุทธศาสนาเท่านั้น ใครจะว่าอย่างไรเอาคอเราไปตัด คอขาด แต่ความแน่ใจในธรรมประเภทนี้เราไม่เคยถอน คอขาดขาดไปเลย อันนี้ไม่ถอน เพราะมันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้วถอนอะไร แน่ใจ ไม่ต้องไปดูพระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ พระสาวกองค์ไหนเป็นอย่างไรไม่ต้องดู เหมือนแม่น้ำตกลงในมหาสมุทรลงเป็นมหาสมุทรด้วยกันหมด จะไปถามตรงไหนฝนเม็ดนี้ตกมาจากไหนๆ ไม่ต้องถาม ดูมหาสมุทรที่เดียวเป็นอันเดียวกันแล้ว จิตที่หลุดพ้นแล้วเข้าดวงถึงมหาวิมุติตนิพพานเป็นอันเดียวกันแล้ว ท่านจะถามหาพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกที่ไหนอีก ก็มันเป็นอันเดียวกันแล้วนั้น ถามกันหาอะไร จำให้ตื่นคำพูดนี้ ใครเอามาพูดคำพูดเช่นนี้ ไม่มีใครพูดแหละ มันเป็นขึ้นในใจมันพูดได้ จะพูดไม่ได้อย่างไร ก็มันเป็นอันเดียวกันแล้ว เอาละเท่านั้นพอ จะให้ศีลให้พร จะไปรู้ระอีก

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน FM 103.25 MHz